

Podzemná hrobka

„Prečo máme zísť tam dolu?“ opýtala sa Poppi.

S nedôverou sa pozrela na práchnivé drevené schody, ktoré viedli do hlbkej šachty.

Egyptský taxikár, ktorý stál vedľa svojho starého rozheganého auta, iba pokrčil plecami.

Dominik sa naklonil a skúmavo hľadel do diery v zemi.

Na konci schodiska sa začínala murovaná chodba.

„Možno je to podzemná hrobka. Tých je v Egypte veľa,“ povedal.

„Matka!“ vyhrkol taxikár a ukázal rukou nadol.

„V tej chodbe je moja matka a profesor Karloff?“ zisťoval Axel.

Vodič sa na chvíľu zamyslel a odpovedal: „Matka... Profesor... čakajú!“

Axel sa otočil k ostatným. „Mama mi písala, že sprevádza profesora Karloffa na vykopávkach a že vodič nás tam odvezie. Mama a on sú určite v tej chodbe.“

Lilo ešte váhala. Možno mal Axel pravdu. V podzemnej chodbe horelo svetlo. Dokazuje to, že niekto zostúpil do šachty. Ale čosi jej pripadalo čudné. Axelovej mame však nemohli zavolať, lebo ich mobily tu nemali signál.

„Do tábora?“ spýtal sa taxikár a ukázal na batožinu štyroch kamarátov, ktorá ležala v kufri auta.

Lilo prikývla.

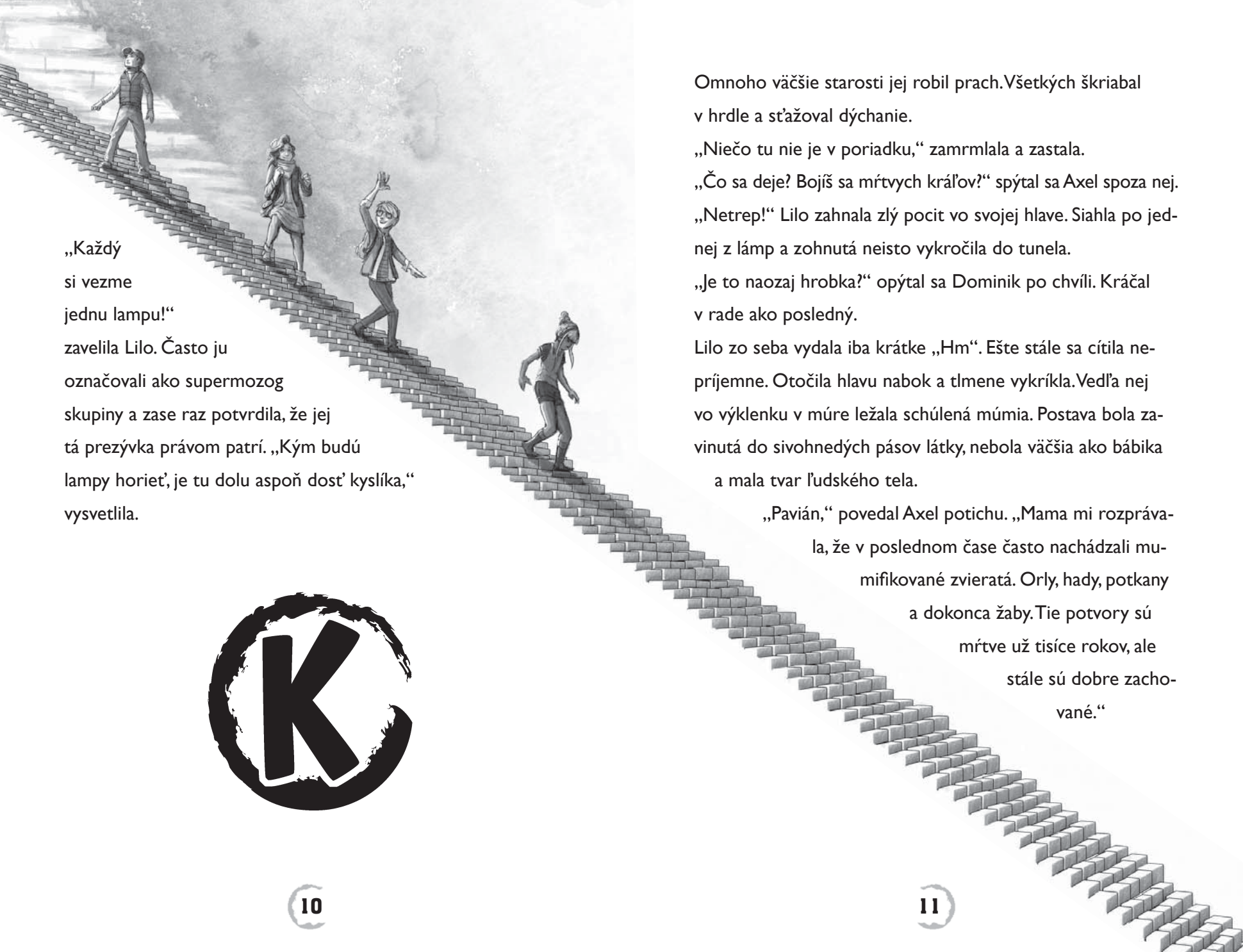
Muž sa vtisol za volant, naštartoval motor a odišiel.

„Tak teda poďme!“ zavolala Lilo na ostatných a ako prvá začala zostupovať dolu.

Na konci schodiska ich privítal teplý, zatuchnutý vzduch.

Pred nimi ležal minimálne tri metre široký, veľmi nízky tunel. Približne každých päť metrov osvetľovala steny chodby petrolejová lampa.

„Každý si vezme jednu lampu!“ zavelila Lilo. Často ju označovali ako supermozog skupiny a zase raz potvrdila, že jej tá prezývka právom patrí. „Kým budú lampy horieť, je tu dolu aspoň dost' kyslíka,“ vysvetlila.

K

Omnoho väčšie starosti jej robil prach. Všetkých škriabal v hrdle a sťažoval dýchanie.

„Niečo tu nie je v poriadku,“ zamrmala a zastala.

„Čo sa deje? Bojíš sa mŕtvych kráľov?“ spýtal sa Axel spoza nej.

„Netrep!“ Lilo zahнала zlý pocit vo svojej hlave. Siahla po jednej z lúčok a zohnutá neisto vykročila do tunela.

„Je to naozaj hrobka?“ opýtal sa Dominik po chvíli. Kráčal v rade ako posledný.

Lilo zo seba vydala iba krátke „Hm“. Ešte stále sa cítila nepríjemne. Otočila hlavu nabok a tlmene vykričla. Vedľa nej vo výklenku v múre ležala schúlená múmia. Postava bola zavinutá do sivohnedých pásov látky, nebola väčšia ako bábika a mala tvar ľudského tela.

„Pavián,“ povedal Axel potichu. „Mama mi rozprávala, že v poslednom čase často nachádzali mumifikované zvieratá. Orly, hady, potkany a dokonca žaby. Tie potvory sú mŕtve už tisíce rokov, ale stále sú dobre zachované.“

Poppi sa zachvela. *Rušíme posledný odpočinok zvierat!*, pomyslela si. Ale v žiadnom prípade nechcela priznať, ako veľmi sa bojí.

„Koniec! Už sa nedá ísť ďalej,“ oznámila zrazu Lilo.

Stála pred kamenným múrom. Rukami opatrne ohmatávala stenu. Pod hrubou vrstvou prachu cítila znaky písma, ktoré boli vytesané do kameňa. Ostatní k nej pristúpili a zasvietili na stenu a na strop.

Ach! Zem pod ich nohami sa zrazu začala hýbať. S jemným škripaním klesala nadol. Kamaráti od ľaku vykriekli. Kízáli sa nadol do neznáma ako na nejakej pohyblivej plošine.

Axel sa pokúsil zachrániť skokom naspäť do chodby. Ale už bolo neskoro. Zošmykol sa po hladkej stene a spadol naspäť na kamennú platňu.

Môj pocit bol správny! Niečo tu neseďí. Toto je pasca!, preblesklo Lilo hlavou.

